

Arrest

**nr. 66 757 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2011 om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, dient op 16 februari 2011 samen met haar echtgenoot een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 25 mei 2011 aan verzoekster en haar echtgenoot ter kennis gebracht.

Op 25 mei 2011 wordt aan verzoekster tevens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al1,1 ° van de Wet 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum

*Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.
(...).”*

Op dezelfde dag wordt aan verzoeksters echtgenoot eveneens bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Hij vecht dit bevel aan in de zaak die gekend is onder het rolnummer X.

Op 8 juni 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM

SCHENDING ARTIKEL 48/4 EN 52, § 1 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St, 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, Regards sur un système institutionnel paradoxal, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

2, “Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen.” (VAN HEULE, o.c, nr. 106),

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persécution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace ». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

3. In Tjetjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van Tjetjenen, dat de situatie in Tjetjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tjetjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tjetjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de Tjetjeense bevolking het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de trapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tjetjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij zich bij het nemen van een nieuwe beslissing niet zomaar exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of nog de afwezigheid van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, artikel 52 § 1 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder enig onderzoek te verrichten of er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt, zoals de situatie in het thuisland, en door enkele verwijzing naar de afwezigheid van bepaalde documenten."

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat het middel onontvankelijk is wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/4 en 52, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de rechten van de verdediging. Verzoekster zet immers niet uiteen op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing worden geschonden. De verwerende partij stelt tevens dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet omdat dit artikel de jurisdictionele motiveringsplicht betreft.

De bestreden beslissing is afdoende in feite en in rechte gemotiveerd. De verwerende partij merkt op dat de motieven overigens niet ontkend worden door verzoekster. Zij uit enkel vage en summier geformuleerde beschouwingen betreffende vermeende mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië. Dit zijn evenwel niet meer dan louter ongestaafde beweringen. Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekster niet verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, maar enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijving door vreemdelingen.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verder laat verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van artikel 3 van het EVRM wordt begrepen "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht". *In casu* is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoekster meent te kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, dient zij vanzelfsprekend concrete elementen aan te brengen die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van deze status, met name elementen waaruit blijkt dat zij een persoonlijk en reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer. Indien verzoekster meent in aanmerking te komen om als vluchteling te worden erkend of om subsidiaire bescherming te genieten, dient overigens de daardoe geëigende weg te worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend. De verwerende partij ziet dan ook niet in hoe de bestreden beslissing een schending kan inhouden van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten: zij is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster betwist het motief niet dat zij niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikt. Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing nog andere motieven diende te bevatten, met name over de toestand in Tsjetsjenië, en dat de verwerende partij in dit verband een onderzoek diende te verrichten. Deze grieven van verzoekster tasten echter niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”

Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel gevisieerd wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Met dergelijke vaststelling doet de verwerende partij geen zins uitspraak over een recht op verblijf of een recht op erkenning van een bijzonder statuut, en heeft de bestreden beslissing met

andere woorden geen uitstaan met de situatie in Tsjetsjenië waarnaar verzoekster verwijst in het verzoekschrift.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De door verzoekster aangevoerde grieven maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen en zij slaagt er niet in aan te tonen dat er sprake is van een foutieve feitenvinding.

2.1.3.2. In het middel voert verzoekster aan dat *“elke aanvraag inzake asiel vanwege een vluchteling uit Tjetjenië”* grondig dient te worden onderzocht en dat de verwerende partij zich bij het nemen van een beslissing in dit verband *“niet zomaar exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of nog de afwezigheid van een geldig paspoort en/of geldig visum”*.

Uit de stukken van het dossier blijkt niet dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend. Zij kan bijgevolg niet aanvoeren dat haar asielaanvraag onzorgvuldig werd behandeld of dat deze aanvraag werd afgewezen louter omdat zij niet over een paspoort beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, uit de stukken van het dossier blijkt immers niet dat zij een asielaanvraag heeft ingediend en verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van de vereiste documenten. De schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

2.1.3.3. Artikel 52, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan beslissen om de vluchtelingenstatus niet te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen aan de vreemdeling wanneer deze het Rijk probeert binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, aan de grens een asielaanvraag indient en

1° (opgeheven)

2° wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid:

a) omdat ze bedrieglijk is;

b) of omdat ze geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2), 8[van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming];

3° [opgeheven]

4° [opgeheven]

5° [opgeheven]

6° [opgeheven]

7° Wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin 8[van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of zwaarwegende gronden aanbrengt die wijzen op een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Waar verzoekster de schending van deze artikelen aanvoert, herhaalt de Raad dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekster een asielaanvraag, waaronder de aanvraag tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming, heeft ingediend. Verzoekster kan zich bijgevolg niet beroepen op deze artikelen die enkel van toepassing zijn op personen die een asielaanvraag hebben ingediend.

2.1.3.4. Verzoekster zet de schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM niet met concrete gegevens uiteen.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Het eerste middel bevat geen voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop deze verdragsbepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

2.1.3.5. Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL;

SCHENDING EUROPESE RICHTLIJN 2004/83/EG

SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

SCHENDING FAIR PLAY-BEGINSEL

De Europese Richtlijn 2004/83/EG voerde de subsidiaire beschermingsstatus in. Deze richtlijn heeft tot gevolg dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst.

De nodige wettelijke aanpassingen werden doorgevoerd bij wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

De overheid dient thans niet enkel onderzoeken of een vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van de Conventie van Genève kan verwerven, doch tevens, doch tevens, in tweede instantie, of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In casu wordt geenszins gemotiveerd waarom aan verzoekster niet de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tjetjenië diende beoordeeld te worden naar aanleiding van het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoeksters naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Hierbij dient nog opgemerkt verwerende partij in het verleden herhaaldelijk reeds erkend heeft dat er wel degelijk sprake kan zijn in het geval van vluchtelingen van Tjetjenië, om een afwijking toe te staan op de

verplichting het grondgebied te verlaten, waarbij het één en ander zich nog prangender stelt aangezien verzoekster twee minderjarige kinderen heeft

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die bevolen wordt het land te verlaten, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat zij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen.

Door zomaar zonder enig onderzoek aan verzoekster bevel te geven om het grondgebied te verlaten, worden de rechten van verdediging ten zeerste geschaad.

Deze schending der rechten van verdediging geldt des te meer aangezien door verzoekster tal van problemen in het thuisland werden gemeld, en een aanvraag art 9 TER WV werd ingediend wegens de erbarmelijke medische toestand van verzoekster, zowel psychisch als fysisch, waarin zij verkeert.

Verzoekster dreigt thans op een moment dat verzoekster 2 minderjarige kinderen heeft en zelf in slechte medische toestand verkeert, gerepatriëerd te worden, hetgeen uiteraard niet strookt met de menselijke waardigheid.

Minstens dient de beslissing betreffende de aanvraag art 9 TER WV, waarbij verzoekster desgevallend onmiddellijk over een verblijfstitel kan beschikken en zodoende niet meer zonder geldige verblijfstitel in België verblijven en dus de bevelen om het grondgebied te verlaten, onmiddellijk hun uitwerking dienen te verliezen.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster in gebreke blijft om in de toelichting van het middel in te gaan op de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van de verdediging en het fair-play beginsel, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Verder stelt de verwerende partij vast dat er in het tweede middel enkel commentaar wordt gegeven op het niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft. De verwerende partij merkt op dat middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte niet ontvankelijk zijn. De verwerende partij herhaalt dat verzoekster, indien zij subsidiaire bescherming wenst te verkrijgen, daartoe de geëigende weg moet volgen. Uit het administratief dossier blijkt alleszins niet dat verzoekster hiertoe reeds stappen heeft ondernomen.

Verzoekster kan zich volgens de verwerende partij niet op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83). Deze richtlijn werd immers geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 2 van deze wet.

Ook verzoeksters kritiek aangaande haar medische situatie en de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag werd niet aangevochten en is aldus definitief. Verzoekster heeft bovendien reeds een nieuwe aanvraag ingediend, en de mogelijkheid bestaat om de verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen omwille van medische redenen.

2.2.3.1. Voor de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van de verdediging wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.3.2. Verzoekster voert de schending aan van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Vooreerst merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in Belgische wetgeving, zodat verzoekster er zich niet rechtstreeks op kan beroepen en evenmin aanduidt dat deze richtlijn niet correct zou zijn omgezet, en vervolgens herhaalt de Raad dat verzoekster geen asielaanvraag heeft ingediend, waaronder de aanvraag tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming valt. Verzoekster kan dus niet dienstig verwijzen naar de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming.

2.2.3.3. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het

beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Het tweede middel bevat geen voldoende duidelijke omschrijving van de wijze waarop het fair-play beginsel door de bestreden beslissing zou worden geschonden. Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

2.2.3.4. Waar verzoekster aanvoert dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou moeten meebrengen dat een bevel om het grondgebied te verlaten zijn uitwerking verliest, wijst de Raad erop dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950).

De Raad wijst er tevens op dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen, bij het geval van een beslissing tot ontvankelijkheid, zoals *in casu* op 2 mei 2011 ten opzichte van verzoekster werd genomen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.3.5. Het tweede middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“DERDE GRIEF

SCHENDING ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG

SCHENDING ART. 48/4 VREEMDELINGENWET

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Verzoekende partij en haar afkomst en herkomst uit Tjetjenië worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van Tjetjeense jongemannen niet alleen in Tjetjenië, maar ook in de

Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Bovendien blijkt de Russische overheid niet bereid om Tjetjeense jongemannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv. ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://v/ww.minbuza.nl/actueei/ambtsberichten,2008/08/Noordelijke-kaukasus—11-08-2008.html>).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2006 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tjetjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er niet alleen schending aan de orde is van hogervermelde Europese Richtlijn en art. 48/3 doch tevens door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM,

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

In deze beoordeling dient ten volle in rekening gebracht te worden dat verzoekster nog twee minderjarige kinderen heeft, en dus niet kan verlangd worden dat hij zich thans van het Belgische grondgebied zou gaan verwijderen met totale onzekerheid inzake zijn toekomst hierdoor de kinderen in gevaar brengend en bovendien totale onzekerheid inzake de evolutie van de ziekte-toestand van zijn echtgenote.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent

Dat in elk geval nooit de persoonlijke situatie verzoekster, zo o.m. de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen en de slechte medische toestand van de echtgenote van verzoekster, waarvoor art. 9 TER VW is ingediend geworden, in ogenschouw is genomen, alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering."

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster de kritiek uit de twee eerste middelen herhaalt en zij verwijst bijgevolg naar haar repliek op de twee eerste middelen.

In zoverre verzoekster zich beroept op een vermeende schending van artikel 13 van het EVRM laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat artikel 13 van het EVRM geen directe werking heeft en alleen maar kan worden geschonden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag wordt aangetoond. *In casu* is de verwerende partij van oordeel dat verzoekster dit niet heeft aangetoond.

2.3.3.1. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel, inzake de aangevoerde schending van de richtlijn 2004/83 en bepalingen daaruit, wordt verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

2.3.3.2. Waar verzoekster verwijst naar haar medische toestand en haar minderjarige kinderen om de schending van artikel 3 van het EVRM aan te voeren, herhaalt de Raad dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen, bij het geval van een beslissing tot ontvankelijkheid, zoals *in casu* op 2 mei 2011 ten opzichte van verzoekster werd genomen:

"(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)" (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomst-documenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.3.3. Inzake de schending van artikel 3 van het EVRM die verzoekster aanvoert in het licht van de toestand in haar land van herkomst, Tsjetsjenië, merkt de Raad het volgende op.

Het is in principe aan verzoekster om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou

worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorziene gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt. Verzoekster beperkt zich in het middel tot de bewering dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt, maar zij geeft geen concrete uiteenzetting van haar vrees in dit verband. Zij beperkt zich tot een algemene verwijzing naar de problematische toestand in Tsjetsjenië en tot een verwijzing naar “*eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten*” zonder aan te geven om welke rapporten het gaat en zonder deze rapporten bij het verzoekschrift te voegen. Bovendien lijkt verzoekster vooral te verwijzen naar de toestand van “Tjetjeense jongemannen” terwijl zijzelf een vrouw is. Verzoekster brengt bijgevolg geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 13 van het EVRM.

2.3.3.4. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET